

Поєма про вітрини Антонич Богдан-Ігор Васильович

Скляні очі кам'яниць,
над ними чола балконів,
рійний, стрійний танець
світла красок, тонів.

О місто, місто, місто —
гігантний заліза та бетону тин.
О місто, місто, місто —
задимлене в неба блакить
алмазними зіницями вітрин.

Очі скляні кам'яниць,
над ними шильди, фасади,
мінливий реклам танець
пестить трійлом принади.

О місто, місто, місто —
гігантний заліза та бетону тин.
О місто, місто, місто,
розбавлене рельєфами вітрин.

Отак глядіти в ваші прозорі шиби.
О прямовисні озера закляті:
чи се плюскотять срібні риби,
з місячного сяйва натяті?..

.....

Так добре глядіти в ваші безплямні
шиби.
О скорбе, перерізана площиною
вітрини,
в дощі рефлексів розцвіли казок
гриби,
шоколадові дрібні мелюзини...

.....

По тисячкрать пристрасні очі
водять по вас трус,
та ви хіхочетесь рожевими
лампами.
По тисячкрать вдаряєте цілунками
спокус

мерехтливі, в блиску злив
спокусливі плями.

В жоржети, шовки, брокати,
крепдешини
убрані цвітів кльомби,
вічно всміхнені дерев'яні
манекени,
квадрати, прямокути, ромбоїди,
ромби.

Очі скляні кам'яниць,
рельєфи, шильди, фасади,
блідий місяць-каганець,
ярих ліхтарів громади.

О місто, місто, місто —
гігантний заліза та бетону тин.
О місто, місто, місто,
Кричи квадратами вітрин.

Кам'яниць скляні очі,
сном зашуміли будуари,
виллялись темні тіні ночі
на сквери, парки, тротуари.
О місто, не треба лякатись
її конклюдій.
О місто, тебе прощають на добраніч
вітрини брязком жалюзій

Джерело: Жулинський М. Г. Із забуття — в безсмертя. — К.: Дніпро, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/poema_pro_vitryny